

Jag tänker mer än uppå vin, min kära, på ditt brott
och ängden doftar som jasmin, fast året vändts i höst.
Och mitt i doften själv du står så spirande och späd
som uti ärtagårdens vår ett spensligt lärketråd.

Mitt hjärta diktar dagen lång om mun som ler på pödt,
som älskar socker, kyss och sång och allding luft och pött.
Jag vet, den glödet som pion vid mörrens liljeljus
och kvistar som en majvindelston i stråva natters sus.

Jag bär mitt hjärtas instrument till strandens hassellund,
ty hon, som har dess strängar spant, är där i denna stund.
Knappt gungar mer ett fruktlyngöt pro till ekornas vinterkost,
där skorden går vid solig sjö i mikaelifrost.